Warszawa, dn. 22 listopada 2026 r.

Czcigodna Wspólnoto Diecezjalna,

Drodzy Kapłani i Osoby Życia Konsekrowanego,

Umiłowani Bracia i Siostry!

„Dał się poznać przy łamaniu chleba”.

„Oto Ja sam będę szukał moich owiec i będę sprawował nad nimi pieczę” Ez 34,11.

W ostatnią niedzielę roku liturgicznego Kościół kieruje nasz wzrok ku Jezusowi Chrystusowi, Królowi Wszechświata. Dzisiejsza uroczystość przypomina nam, że to właśnie Chrystus jest Panem historii, czasu i wieczności, a Jego królestwo jest królestwem prawdy, miłości, sprawiedliwości i pokoju. W pierwszym czytaniu prorok Ezechiel ukazuje Boga jako dobrego Pasterza, który nie pozostawia swoich owiec bez opieki. Bóg poszukuje zagubionych, przyprowadza zabłąkanych, opatruje zranionych i umacnia słabych. Jest to obraz Bożej miłości, która pochyla się nad każdym człowiekiem, szczególnie nad tym, który doświadcza cierpienia, samotności czy duchowego zagubienia. Jezus zaś, na kartach Ewangelii, ukazuje nam obraz sadu ostatecznego, podczas którego miarą naszego życia okaże się miłość okazana drugiemu człowiekowi. Chrystus utożsamia się z głodnymi, spragnionymi, chorymi, samotnymi i potrzebującymi. Słowa te, każą spojrzeć dalej i zobaczyć również biedę duchową współczesnego życia, opartego często na konsumpcji, doczesności i życiu chwilą bez nadziei i pespektywy, które ukazuje nam wiara. Zatem warto właśnie dzisiaj postawić sobie pytanie: czy Chrystus rzeczywiście króluje w naszych sercach, rodzinach i wspólnotach? Czy potrafimy dostrzegać Jego obecność w drugim człowieku, ale również w modlitwie i Eucharystii?

„Parafia wspólnota misyjną”

W dzisiejszą niedzielę Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata kończymy rok liturgiczny, któremu przewodziło hasło: „Uczeń – Misjonarz”. Od następnej niedzieli duchowym zadaniem będzie czynić nasze parafie wspólnotami misyjnymi. Hasło roku duszpasterskiego „Parafia wspólnotą misyjną” stanowi dla

całego Kościoła szczególne wezwanie do odnowy i wewnętrznej przemiany, opartej na zmianie kierunku działania duszpasterskiego. Mamy nie tylko troszczyć się o nas i nasze wspólnoty, ale konieczne jest wychodzić z ewangelią do innych, do ludzi, którzy żyją obok nas, a jednocześnie nie znają, nie słyszą i nie karmią się Bogiem w swoim życiu. Ta duszpasterska zmiana, nie jest rodzajem rewolucji, lecz koniecznym powrotem do źródeł. Dlatego też, Wasza Parafia, jako żywa cząstka Kościoła, jest wezwana, aby nie tylko gromadzić wiernych wokół ołtarza, ale również wychodzić z Ewangelią do współczesnego świata i ciągle szukać tych, którzy zginęli z owczarni Pańskiej. Nie zniechęcajcie się niepowodzeniami, lecz tym bardziej przylgnijcie do Chrystusa obecnego pośród nas w swoim Słowie i mocy Sakramentów. Tylko wtedy Parafia stanie się rzeczywiście wspólnotą misyjną.

„(…) oczy ich były niejako na uwięzi, tak że Go nie poznali” Łk 24,16.

Już za tydzień w I niedzielę Adwentu dla całego Kościoła Warszawsko-Praskiego rozpocznie się szczególny czas łaski i odkrywania Pana pomimo naszej małej i często kruchej wiary. Gdy pragniemy wyruszyć w drogę wraz z Uczniami do Emaus, by Pan dał się nam poznać przy łamaniu chleba, w pierwszej kolejności musimy zatrzymać się nad własną kondycją duchową i rozumieniem wiary jako spotkanie z żywym Bogiem. Chrześcijaństwo bowiem, jest niczym innym, jak religią spotkania Boga z człowiekiem. I tak jak uczniowie z Emaus i my widzimy nasz współczesny niepokój, rozczarowanie i lęk, nasz brak nadziei i stawiane pytania, w których bardziej wyłania się nie jak, ale czy nasze życie ma sens. Podobną sytuacje przeżywali ci dwaj uczniowie po śmierci Jezusa, ich strach i niepokój przerósł nadzieje i wiarę. W takich sytuacjach łatwo jest nie zauważyć gestu czułości drugiego człowieka, słowa pociechy czy wiary, która pomaga w trudnych chwilach życia.

„(…) sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi” Łk 24, 15b.

Właśnie w takich sytuacjach wiara w żywą obecność Jezusa nabiera szczególnego znaczenia i wlewa do naszych serc światło rozpraszające wszelki mrok. Widzimy, że Zmartwychwstały Pan, który do nich dołącza, wsłuchuje się w ich obawy, cierpliwie idzie wraz z nimi, wyjaśnia im Pisma, a wreszcie pozostaje z nimi i daje się rozpoznać przy łamaniu chleba. Ta chrześcijańska nadzieja jest naszą siłą, mocą, a ostatecznie pewnością, że nikt z nas nie jest sam, że zawsze jest przy nas Chrystus. Tak bardzo dzisiaj potrzebne jest nam podobne doświadczenie. By przeżywając codzienność nie zgubić właściwego horyzontu życia i wartości, by podejmując piękno i trud naszego życiowego powołania nie dać uwikłać w pułapkę bylejakości, a ostatecznie by nie pozwolić, aby na naszych oczach została nałożona zasłona egzystencjalnej pustki i wewnętrznej oschłości.

„Zostań z nami (…)” Łk 24, 29.

Umiłowani kapłani, osoby życia konsekrowanego, bracia i siostry. Rozumiejąc i doświadczając sytuacji uczniów z Emaus, pragnę Was zaprosić do wspólnego przeżycia Kongresu Eucharystycznego. To pierwsze takie wydarzenie w historii diecezji, ma być czasem naszej duchowej odnowy w żywą i realną obecność Pana pośród nas, ma na nową uczynić nasze życie gotowym by za uczniami z Emaus zawołać „zostań z nami”! **I Kongres Eucharystyczny w naszej Diecezjalnej wspólnocie rozpocznie się już za tydzień, 29 listopada w I Niedzielę Adwentu i potrwa do 21 listopada 2027 Uroczystości Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. Zapraszam każdego z Was drodzy kapłani, osoby życia konsekrowanego i umiłowani diecezjanie na Mszę Świętą inauguracyjną do Katedry Warszawsko Praskiej o godz. 12.30.** Niech cały nasz kościół diecezjalny zgromadzony wokół Stołu Pańskiego będzie znakiem jedności i duchowej drogi, którą razem pragniemy przeżyć. Wiara Kościoła jest istotowo wiarą eucharystyczną i karmi się ona w szczególny sposób przy stole Eucharystii. Dlatego też sakrament Ołtarza pozostaje zawsze w centrum życia kościoła; „dzięki Eucharystii, Kościół odradza się ciągle na nowo!” (Sacramentum Caritatis 6, Benedykt XVI).

Naszym duchowym zadaniem jest troszczyć o niedzielny wymiar chrześcijańskiego przeżywania Dnia Pańskiego. Nic nie jest tak ważne, jak to, aby ci którzy dzisiaj zaniedbują świętowanie Dnia Pańskiego, dzięki naszej postawie i wierze na nowo powrócili do pełnego uczestnictwa w słuchaniu słowa i przyjmowaniu komunii świętej. Jest to rodzaj dziedzictwa złożony na naszą diecezję. Jan Paweł II 13 czerwca 1999 r przed Katedrą Warszawsko-Praską mówił do naszej diecezjalnej wspólnoty: „Dlatego Kościół tak wielką wagę przywiązuje do uczestniczenia w Eucharystii, zwłaszcza w Dzień Pański, to jest w niedzielę, w którym obchodzimy pamiątkę zmartwychwstania Chrystusa. (..) Szanujcie Boże przykazanie o świętowaniu dnia Pańskiego. Niech ten dzień będzie naprawdę pierwszym ze wszystkich dni i pierwszym ze wszystkich świąt. Dawajcie wyraz waszej miłości do Chrystusa i do braci, biorąc udział w niedzielnej Uczcie Nowego Przymierza – w Eucharystii.

Zwracam się tu w sposób szczególny do rodziców, aby podtrzymywali i pielęgnowali piękny chrześcijański zwyczaj uczestniczenia we Mszy Świętej wspólnie ze swoimi dziećmi. Niech żywe będzie w sercach dzieci i młodzieży poczucie tego obowiązku. Niech łaska miłości, którą otrzymujemy przyjmując Chleb eucharystyczny, umacnia więzi rodzinne. Niech stanie się źródłem apostolskiego dynamizmu rodziny chrześcijańskiej.

Zwracam się również do Was, drodzy Bracia w kapłaństwie: rozpalajcie w sercach ludzkich cześć i miłość do Eucharystii. Ukazujcie, jak wielkim dobrem całego Kościoła jest ten Sakrament Ciała i Krwi Pańskiej – sakrament miłości i jedności. Trwajcie jednomyślnie na modlitwie w waszych wspólnotach parafialnych i zakonnych. „Eucharystia jest bowiem główną i centralną racją bytu Sakramentu Kapłaństwa. Dlatego kapłan jest w sposób szczególny i wyjątkowy

związany z Eucharystią. Jest niejako „z niej” i „dla niej”. Jest też za nią w sposób szczególny odpowiedzialny. Wierni oczekują od kapłana szczególnych dowodów czci i miłości dla Eucharystii, ażeby przez nią mogli budować i ożywiać siebie samych”. (por. O tajemnicy i kulcie Eucharystii, 2). Liturgia słowa, 13.06.1999 r. Jan Paweł II przed Katedrą Warszawsko-Praską).

Proszę, abyśmy w naszych parafiach i dekanatach coraz więcej trwali przed Najświętszym Sakramentem. W kolejnych parafiach powstają kaplice adoracji wieczyste, całodzienne. Ufam, że przez trwający kongres w całej naszej diecezji będą powstawać te szczególne miejsca trwania w ciszy przed Panem. Uczenia się wsłuchiwania w Głos tego, który jest źródłem wszelkiego pokoju. Zachęcam Wasze wspólnoty do podjęcia duchowego rozeznania na ile możecie podjąć dzieło wieczystej, całodziennej, kilkugodzinnej, lub innej formy adoracji Pana Jezusa w Waszej parafii. Kongres będziemy przeżywać na poziomie diecezjalnym, dekanalnym i parafialnym stąd proszę o Wasze włączenie się przebieg tych uroczystości, niech będą one wyrazem naszej jedności i świadectwa, że usłyszane słowo i dar sakramentów prawdziwie czyni nas ludźmi wolnymi i gotowymi do dawania świadectwa.

„Czy serce nie pałało w nas…” Łk 24,32.

Umiłowani, proszę Was wszystkich o codzienną modlitwę, post i hojność serca wobec potrzebujących w intencji rozpoczynającego się kongresu. Szczególnie ufam, że każda niedziela będzie okazją do wspólnotowej modlitwy wypraszającej potrzebne łaski dla całej naszej wspólnoty diecezjalnej. Pamiętajcie o całym Kościele świętym, o naszej Ojczyźnie i potrzebach ludzi na całym świecie. Przygotowana modlitwa kongresowa oraz litania do świętych patronów obranych na czas kongresu niech nam przewodzi w ufnym wyczekiwaniu na owoce tego świętego czasu.

Niech kongres eucharystyczny będzie dla nas wszystkich czasem duchowej odnowy, umocnienia w wierze, a dla zagubionych czasem powrotu do źródła, które daje prawdziwe życie. Życzę każdemu z Was doświadczenia uczniów z Emaus: „Wtedy oczy im się otworzyły i poznali Go, (…). I mówili nawzajem do siebie: „Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze i Pisma nam wyjaśniał?” (Łk 24,31).

Z pasterskim błogosławieństwem

+ Romuald Kamiński
Biskup Warszawsko-Praski